

II.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Amtsforvalternes Lønning m. M.

(Afgiven af Landsstingets Udvalg den 5te Mai 1881).

I Anledning af nærværende Lovforslag, som blev henvist til Udvalget den 9de April, bemærkes:

Udvalgets Flertal (Dresing, Jørgensen, Jacobsen, Suel, Orenbøll, Raben og Ussing) finder efter Omstændighederne ikke Anledning til at gøre nogen Indstilling om Forhøjelse af de Lønninger, som Finansministeren har foreslået og Folkethinget derefter tiltraadt, endstjøndt man ganske vist ikke føler sig fuldt tilfredsstillet ved dem, navnlig ved de for Filialbestyrerne fastsatte Lønninger, der synes for lave i Forhold til de betydelige Pengebeløb, disse ofte indstaa for.

Hvad angaar den Forandring, der er foresaaet med Regjeringsforlaget i det andet Thing i Retning af flere Amtstueers Nedlæggelse og Oprettelse af Filialer i Stedet, ser Flertallet ikke nogen Grund til at gaa ind derpaa og maa derfor tilraade Landsstinget at vende tilbage til Regjeringsforlagets Bestemmelser. Flertallet erindrer vel, at flere Amtstuer ere nedlagte og erstattede med Filialer, idet man i Haab om større Besparelse for Statskassen har villet indskrænke Amtstuenes Antal til een Amtstue i hvert Amt, men det maa hævdes, at det er i Befolkningens Interesse at have let Afgang til Amtstuerne. Kun naar væsentlige Besparelser for Statskassen vilde følge af Nedlæggelsen, vilde man finde denne berettiget; da det imidlertid er oplyst, at der intet Væsentligt spares ved Amtstueers Forandring til Filialer, maatte Flertallet meget snarere opfordre Regjeringen til at tage under Overveielse, hvorvidt det ikke vilde være rigtigt at søge de nu eksisterende Filialer atter forandrede til Amtstuer.

At gaa over til i stort Maal at bruge Loldoppebørfsbetjentene som Amtsforvaltere, tør Flertallet ikke tilraade, thi dels synes Efterlynet at maatte blive vanskeliggere, naar 2 Kasser med betydelige Beholdninger, hvis Efterlysn er betruet for forskellige Myndigheder, staa under

een Mand's Bestyrelse, dels turde det være vanskeligt for Loldembedsmanden, navnlig ved mindre Loldsteder, at være tilstede saa regelmæssigt, som Beboernes Bequemmelighed forbrede dette, naar ikke hans Tjeneste ved Loldvæsenet skulde lide herunder. Sikkert maatte, forinden en almindelig Regel i den Retning blev givet, en meget nøiere sagtyndig Overveielse af de Forhold, der derved maatte komme i Betragtning, end den, der hidtil har fundet Sted, formentligen gaa forud.

Flertallet skal saaledes, idet det slutter sig til Regjeringens oprindelige Forslag, anbefale Landsstinget at vedtage nedenstaaende Endringsforslag.

Mindretallet (H. C. Hansen og J. Jensen) kan hverken tiltræde Endringsforlaget som Helhed taget eller nogen enkelt Del af dette.

Naar Flertallet „maa hævdes, at det er i Befolkningens Interesse at have lettest mulig Afgang til Amtstuerne“, da kan Mindretallet ikke indrømme, at dette er Tilfældet uden til den Grændse, der som Regel er tilfattet ved Loven af 2den Juli 1870.

Da vi finde den ved nævnte Lov tilstræbt Ordning meget tilfredsstillende, saa kan Mindretallet ikke gaa med til at tilraade Landsstinget at stille sig i Opposition absolut til det andet Thing og indtil en vis Grad til Regjeringen, ved at indtage det Standpunkt, som tilraades af Flertallet, og kunne vi jelsølgelig endnu mindre dele den Tilbøjelighed, Flertallet omtaler, at det har til at gaa i modsat Retning af den, det andet Thing gaar i Overensstemmelse med Loven af 2den Juli 1870.

Naar Flertallet bemærker, „at der intet Væsentligt spares ved Amtstueers Forandring til Filialer“, da kunne Meningerne om, hvad der maa kaldes en „væsentlig Besparelse“, være noget forskellige; dette finder Mindretallet dog ikke Anledning til at komme nærmere ind paa, men maa,